

Beste mensen,

Als wij het Onze Vader bidden, zeggen wij: onze Vader in de hemel en: dat Uw wil geschiedt in de hemel en op aarde. Bij de hemel kun je denken aan de wolken, de hemellichamen, de zon, maan en sterren, aan iets wat buiten ons bereik ligt. Tegenwoordig gaan er ruimteschepen naar Mars en de maan, maar in het eindeloze heelal is dat maar een klein stukje. De hemel is ver weg en eigenlijk onvoorstelbaar en onbereikbaar. De hemel staat in tegenstelling tot de aarde. In het begin van de Bijbel wordt de schepping van hemel en aarde genoemd. Als de aarde geschapen wordt krijgt de mens daarop een plaats, de mens wordt uit aardse materie genomen, God brengt met zijn adem de mens tot leven. Op aarde ligt een taak voor ons mensen.

De hemel is een wereld waar we wel van kunnen dromen, een wereld van engelen, die gaat boven ons begripsvermogen. We spreken ervan in gelijkenissen: In de hemel is het schoon, waar men juicht op blijde toon. Maar de mensen hebben de aarde gekregen: de hemel is van de Heer, maar de aarde heeft Hij de mensenkinderen gegeven (Psalm 115). De mens is een weinig minder gemaakt dan de engelen (Psalm 8).

Mensen namen er geen genoegen mee dat ze tot de aarde beperkt waren, ze wilden als God zijn, het hoogste grijpen, de top. De torenbouw van Babel, een streven om de hemel te bereiken, bleek een mislukking. Ondanks de kennis van de ruimte blijft de ontdekking van de hemel kruimelwerk. Zijn de hemelse raadselen wel te ontsluiten?

Toch is er het verlangen naar de hemel en het hoogste, is dat niet mooi? Maar als onze Vader in de hemel is, is Hij dan niet eindeloos ver weg? Wordt ons gebed dan nog wel gehoord? Het lijkt of met de zondeval een onoverbrugbare kloof is gekomen tussen hemel en aarde, tussen de wereld van God en die van de mensen. Mensen kunnen God niet op eigen kracht bereiken: God komt naar de mensen toe, Hij laat merken dat Hij er voor ons is, Hij openbaart zich. Dat gebeurde al in het paradijs, dat gebeurde zelfs bij de torenbouw. God blijft verbinding zoeken. Hij roept mensen, Hij spreekt tot mensen. Hij riep Abraham, Hij heeft getoond dat Hij bemoeienis zoekt met mensen door zijn bevrijdende daden, Hij verloste Israël uit slavernij. De mensen alleen op aarde redden het niet, ze hebben de hulp van boven nodig. God wil de mensen, die op aarde dreigen ten ondergaan, redden.

Uit de hoge, verre hemel is Jezus afgedaald om God en mens weer te verzoenen en samen te brengen. Onze armen zijn te kort om de hemel te bereiken, de hemel is naar de aarde gekomen: daar ruist langs de wolken een lieflijke naam, die hemel en aarde verenigt tezaam. Jezus heeft onder de mensen vertoefd en zijn reddende werk verricht, hier op aarde. Hij is teruggekeerd naar de hemel, maar de aarde en zijn bewoners niet aan zijn lot overgelaten, als verlaten weeskindertjes. We mogen weten, de hemelse Vader is niet eindeloos ver weg, Hij wil ons nabij zijn, niet als een afstandelijke, maar een barmhartige Vader, wij mogen zelfs Zijn kinderen genoemd worden. Het verbroken contact is hersteld, tussen hemel en aarde.

Een goede Sabbat gewenst,

Roel Dijk